

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/36/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8308010226
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8308010226.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. februára 2024, v trestnej veci obž. Vasil'a Karcabu pre prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/65/2008 zo dňa 21. apríla 2023, takto

rozhodol:

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovaného ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., okres D., trvale bytom C. E. XX, okr. D.

podľa § 285 písm. d) Tr. poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Humenné sp. zn. 2Pv 544/07-23 zo dňa 06.05.2008 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 24. 08. 2007 o 21:16 hod., o 21:58 hod a o 22:13 hod., z telefónnej stanice svojej matky, bývajúcej v obci C. E. XX, v stave opitosti telefonoval operačnému dôstojníkovi na Prezídium PZ v Bratislave, kde sa dožadoval rozhovoru s prezidentom PZ - F. G., čo v tom čase nebolo možné, tak počas telefonického rozhovoru, v súvislosti s konaním v trestných veciach na základe ním podaných oznámení, vyvíjal neprimeraný slovný nátlak na orgány činné v trestnom konaní, vyšetrovateľov OR PZ, ÚJaKP v Humennom, prokurátorov Okresnej prokuratúry Humenné a v súvislosti s konaním na Okresnom súde v Humennom na sudcov, aby títo konali, lebo inak bude konať on sám, zabezpečí si zbrane AK-47 a granáty RG4 a RG5 a keď sa rozhodne zomrieť, zomrie s ním 150 ľudí, že ich zlikviduje a urobí tak niečo dobré pre spoločnosť a vyčistí región H. a keď bude donútený, využije prostriedky nutnej obrany a krajnej núdze a bude vraždiť, pokiaľ sa rozhodne, keď zomrie on, zabije 150 ľudí, následne povedal, že vystrojí, čo upúta takú pozornosť, že sa bude diviť celý svet,

pretože obžalovaný nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný.

o d ô v o d n e n i e :

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/65/2008 zo dňa 21. apríla 2023 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 24. 08. 2007 o 21:16 hod., o 21:58 hod a o 22:13 hod., z telefónnej stanice svojej matky, bývajúcej v obci C. E. XX, v stave opitosti telefonoval operačnému dôstojníkovi na Prezídium PZ v Bratislave, kde sa dožadoval rozhovoru s prezidentom PZ - F. G., čo v tom čase nebolo možné, tak počas telefonického rozhovoru, v súvislosti s konaním v trestných veciach na základe ním podaných oznámení, vyvíjal neprimeraný slovný nátlak na orgány činné v trestnom konaní, vyšetrovateľov OR PZ, ÚJaKP v Humennom, prokurátorov Okresnej prokuratúry Humenné a v súvislosti s konaním na Okresnom súde v Humennom na sudcov, aby títo konali, lebo inak bude konať on sám, zabezpečí si zbrane AK-47 a granáty RG4 a RG5 a keď sa rozhodne zomrieť, zomrie s ním 150 ľudí, že ich zlikviduje a urobí tak niečo dobré pre spoločnosť a vyčistí región H. a keď bude donútený, využije prostriedky nutnej obrany a krajnej núdze a bude vraždiť, pokiaľ sa rozhodne, keď zomrie on, zabije 150 ľudí, následne povedal, že vystrojí, čo upúta takú pozornosť, že sa bude diviť celý svet.

Podľa § 40 ods. 1 písm. b) Tr. zákona v znení účinnom do 31.07.2013 (z.č. 204/2013 Z.z.) súd prvého stupňa upustil od potrestania páchatel'a, vzhľadom na prijatú záruku predloženú obcou C., v zast. starostom obce I. C., zo dňa 19.04.2023, ako aj záruku J. H. K. L. C., zast. jej predsedom M. N. I., zo dňa 19.04.2023, za nápravu páchatel'a, pretože mal za to, že vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, povahu spáchaného prečinu a osobu páchatel'a, uloženie trestu nie je potrebné.

Podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku súčasne okresný súd oslobodil obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., okres D., trvale bytom C. E. XX, okr. D., spod skutku 1/ obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Humenné, právne kvalifikovaného ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe,

že dňa 20.08.2007, asi o 8:15 hod., na základe predvolania na hlavné pojednávanie, sa dostavil do budovy Okresného súdu v Humennom, na O. P. E. XX, s transparentom v ruke, že protestuje proti:

- dlhodobému porušovaniu jeho Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi chránených základných ľudských práv a slobôd,

- bezmedznej arogancii moci, policajnému a justičnému teroru,

- nadržianiu zločineckej organizácii pôsobiacej na Bytovom družstve v Humennom,

pričom bol zahalený do bieleho plátna, ktoré mu zakrývalo telo od pol pása po kolená, hrudník a ľavé rameno a bol bosý, v dôsledku čoho bol z budovy súdu justičnou strážou vykázaný a pred budovou súdu sa takto zdržiaval asi po dobu 15-tich minút a následne bol predvedený hliadkou polície na OO PZ v Humennom,

z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie len obžalovaný čo do výroku skutku, z ktorého bol uznaný za vinného. V neskoršie predloženom odôvodnení odvolania obžalovaný prostredníctvom obhajcu v úvode rekapituluje výroky napadnutého rozsudku a ich odôvodnenie. Podľa súdu vychádzajúc predovšetkým z prepisov telefonických hovorov obžalovaného na Prezídium Policajného zboru v Bratislave, z výpovede samotného obžalovaného, ako aj svedka Q. F. možno vyvodiť záver, že obžalovaný sa vyhrožoval usmrtením bližšie nekonkretizovaným ľuďom v počte 150 z prostredia súdu, prokuratúry, ako aj polície, za účelom dosiahnuť, aby štátne orgány v jeho početných

právnych veciach konali. Všetky vykonané dôkazy spoľahlivo preukazujú, že skutok ako je popísaný v bode 2 obžaloby sa stal a tento skutok spáchal obžalovaný a tento skutok napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Súd zároveň dospel v otázke príčetnosti obžalovaného, opierajúc sa o závery znaleckého dokazovania znaleckým ústavom, že obžalovaný v čase spáchania skutku 2 obžaloby trpel pretrvávajúcou poruchou s bludmi, v dôsledku ktorej bola podstatným spôsobom znížená úroveň ovládacích schopností, nie však na úrovni ich úplného vymiznutia, pričom rozpoznávacie schopnosti boli zredukované, ale mierou nepodstatnou. Súd tak dospel k záveru, že u obžalovaného nebolo možné jednoznačne ustáliť, že by tento v čase spáchania tohto skutku bol vyslovene nepríčetný. S takýmito závermi sa obžalovaný nestotožňuje a považuje ich za nesprávne, nezodpovedajúce vykonanému dokazovaniu v tomto trestnom konaní. Je pravdou, že obžalovaný nepoprel telefonát na prezídium Policajného zboru v Bratislave. Podstatný je však v danom prípade obsah telefonického rozhovoru, v zmysle ktorého nevyplývajú a ani nemožno urobiť také závery ako sú uvedené v skutku 2 obžaloby a v skutku 1 napadnutého rozsudku prvostupňového súdu. Vykonaným dokazovaním v tomto trestnom konaní nebolo jednoznačne a bez pochybností preukázané, aby sa tento skutok stal. Podľa obžalovaného skutočný obsah telefonického rozhovoru obžalovaného nezodpovedá skutku tak, ako je vymedzený v obžalobe prokurátora a ako ho zhodne s obžalobou ustálil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku. Obžalovaný uvádza, že skutok v bode 2 obžaloby a v bode 1 napadnutého rozsudku sa nestal. Vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, ale aj v prípravnom konaní sa obžalovaný viackrát opakovane pokúšal vysvetliť súdu, že predmetný skutok je len vytrhnutý z kontextu jeho slov. Obžalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že sa nikomu nevyhrážal, nikdy by sa k takémuto skutku neodhodlal, obžalovaný len prosil, aby mu pomohli. Z prehratia zvukového záznamu na hlavnom pojednávaní pomocou technického zariadenia je nepochybné, že tento zvukový záznam je na viacerých miestach nekvalitný a nezrozumiteľný. Nezrozumiteľnosť zvukového záznamu preukazujú aj závery znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava. Obžalovaný je toho názoru, že formulácia skutku ako je uvedená v skutku 2 obžaloby a v skutku 1 rozsudku nezodpovedá skutočnému obsahu telefonického hovoru obžalovaného.

Podľa obžalovaného závery prvostupňového súdu ohľadom posúdenia príčetnosti obžalovaného v zmysle záverov znaleckého dokazovania znaleckým ústavom a to Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii spol. s r.o. sú nesprávne. V tomto trestnom konaní boli vypracované spolu 4 znalecké posudky za účelom posúdenia a vyšetrenia zdravotného stavu obžalovaného znalcami z odvetvia psychiatria a psychológia. Závery znalcov sú rozdielne a nejednoznačné a to aj ohľadom posúdenia príčetnosti obžalovaného, t.j. ohľadom posúdenia miery zníženia ovládacích a rozpoznávacích schopností obžalovaného. Ešte v prípravnom konaní bol vyhotovený znalecký posudok MUDr. Porvažníka a I. Q. z odvetvia psychiatria. Znalci u obžalovaného zistili duševnú poruchu – paranoju. Vzhľadom na stanovisko nadriadeného súdu na obsah uvedeného znaleckého posudku by však súd nemal prihliadať. Následne bol vyhotovený znalecký posudok MUDr. Mikulu a MUDr. Moravčíka, znalcami z odvetvia psychiatrie, pričom v zmysle pokynov nadriadeného súdu ani v tomto prípade by súd nemal prihliadať na tento znalecký posudok. V zmysle záverov týchto znalcov obžalovaný trpel závažnou duševnou poruchou – bludovou (paranoidnou) poruchou, v dôsledku ktorej mal v inkriminovanej dobe vymiznuté rozpoznávacie a ovládacie schopnosti. V ďalšom konaní bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie znalcami z odvetvia psychiatrie MUDr. Bodnárom a MUDr. Ivicom Mitříkovou Kmečovou. Títo znalci u obžalovaného nezistili psychickú poruchu, pre ktoré by boli jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti znížené, u obžalovaného nezistili duševnú poruchu v zmysle psychózy a ani organickú poruchu v zmysle poškodenia kognitívnych poznávacích funkcií a schopností. U obžalovaného títo znalci zistili akcentovanú štruktúru osobnosti. V zmysle záverov znaleckého posudku znaleckého ústavu znalcov MUDr. Medveckého a PhDr. Mathého obžalovaný trpí poruchou s bludmi (paranojou), pričom sa jedná o trvalú psychotickú poruchu, ktorá je aktuálne v remisii. Podľa znalcov táto porucha s bludmi mala za následok ovplyvnenie ovládacích a rozpoznávacích schopností u obžalovaného v tej miere, ako je uvedené v relevantnom znaleckom posudku I. G. Q. a I. R. G. zo dňa 07.10.2007. V zmysle svojej výpovede súdny znalec MUDr. Medvecký na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k úrovni zníženia ovládacích a rozpoznávacích schopností uviedol, že zistená duševná porucha u obžalovaného môže mať veľmi premenlivý priebeh a v istom bode môže byť mierne ovplyvnenie a v istom bode závažné, hraničiace až s vymiznutím týchto schopností a v istom bode môže dôjsť až k vymiznutiu týchto schopností. Zároveň znalec vyslovene uviedol, že nevylučuje, že by mohla nastať aj situácia, že by došlo k úplnému vymiznutiu oboch týchto schopností u obžalovaného. Taktiež je potrebné poukázať na to, že v zmysle znaleckého posudku znaleckého ústavu súdni znalci nespochybujú

správnosť posúdenia miery zníženia rozpoznávacích a ovládacích schopností uvedených v jednotlivých znaleckých posudkoch v rokoch 2007, 2009 a 2012. Na základe vyššie uvedených skutočností tak nemožno súhlasiť s právnym záverom prvostupňového súdu, ktorý sa stotožnil so závermi znaleckého dokazovania znaleckého ústavu, že u obžalovaného nedošlo k úplnému vymiznutiu jednej alebo oboch zložiek určujúcich príčetnosť páchatel'a. Podľa názoru obžalovaného už samotný odkaz súdnych znalcov ohľadom posúdenia miery zníženia ovládacích a rozpoznávacích schopností na iný znalecký posudok, v danom prípade dokonca odkaz na znalecký posudok I. G. Q. a I. R. G., na ktorý ani nie je možné právne prihliadať, je neprípustný. Z vykonaného dokazovania, zo záverov súdnych znalcov je zrejmé, že ohľadom posúdenia duševného stavu obžalovaného a jeho príčetnosti, sú závery znalcov rozdielne. Rozpory znalcov sa nepodarilo jednoznačne a nespochybniteľne odstrániť ani znaleckým dokazovaním znaleckým ústavom. Ani v tomto smere tak z vykonaného dokazovania nevyplývajú také závery, na základe ktorých by mohol súd dospieť k presvedčivému záveru a spravodlivému rozhodnutiu súdu v tejto trestnej veci. V tomto prípade je nevyhnutné zohľadniť aj tú skutočnosť, že u obžalovaného sa jedná o spáchanie skutkov a trestné stíhanie obžalovaného ešte z roku 2007, obžaloba bola podaná v roku 2008, teda od začatia trestného stíhania obžalovaného už uplynula doba viac ako 15 rokov. Vzhľadom na to je nepochybné, že sa jedná o neúmernú dĺžku trestného konania, ktorú je potrebné z hľadiska práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd považovať za extrémny prípad, ktorý odôvodňuje zastavenie trestného stíhania. Vzhľadom na všetky hore uvedené skutočnosti obžalovaný A. B. nesúhlasí s rozhodnutím súdu, ktorým bol uznaný za vinného v skutku 2 obžaloby a súd upustil od jeho potrestania a navrhol, aby Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, po preskúmaní napadnutého rozsudku v napadnutom rozsahu na základe ust. § 321, ods. 1, písm. a), b), c), d), e) Tr. poriadku zrušil v napadnutej časti rozsudok prvostupňového súdu a obžalovaného A. B. podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodil spod obžaloby v skutku 2 obžaloby, eventuálne, aby zastavil trestné stíhanie obžalovaného.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, avšak z iných ako uvádzaných dôvodov.

Úvodom krajský súd konštatuje, že rozhodoval na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obžalovaného, pretože na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky uvádzané v § 292 ods. 1, § 293 ods. 5, 6 a § 66 ods. 3 Tr. poriadku. Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného nie je možné konať (s výnimkou, ak obžalovaný s konaním v jeho neprítomnosti súhlasí alebo sa odmietne zúčastniť) iba vtedy, ak je vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe alebo ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje 10 rokov, čo v prejednávacom prípade nebolo. Odvolací súd zároveň obžalovaného riadne a včas upovedomil (tzn., že podľa § 292 ods. 1 Tr. poriadku jeho účasť na verejnom zasadnutí nepokladal za nevyhnutnú). Obž. A. B. si upovedomenie o verejnom zasadnutí, ktoré mu bolo doručované na adresu jeho bydliska prostredníctvom Slovenskej pošty, riadne a včas osobne prevzal dňa 06.02.2024, avšak na verejné zasadnutie sa nedostavil. K žiadosti obžalovaného zaslanej krajskému súdu dňa 19.02.2024, ktorou žiada o predvedenie na verejné zasadnutie príslušníkmi PZ, pretože nemá stále opravené auto a autobusová doprava z miesta jeho bydliska nie je možná, odvolací súd konštatuje, že takýto postup nie je možný. Je len na samotnom obžalovanom, či sa chce/nechce verejného zasadnutia zúčastniť, najmä za situácie, ak jeho prítomnosť nie je nevyhnutná (viď vyššie citované ustanovenia) a tomu prispôbiť aj svoje konanie. Súčasne nie je možné ani za takýmto účelom zneužívať hliadku PZ, ktorá by de facto robila akúsi „taxislužbu“ pre obžalovaného. Krajský súd teda na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obžalovaného pri splnení vyššie uvedených zákonných podmienok prerokoval podané odvolania a dospel k tomuto záveru.

Na tomto mieste je potrebné uviesť, že krajský súd v tejto trestnej veci už predtým opakovane konal a rozhodoval (2x bol zrušený rozsudok prvostupňového súdu z tam uvádzaných dôvodov), pričom v terajšom štádiu súdneho konania bol podrobený prieskumnej činnosti odvolacieho súdu iba skutok právne kvalifikovaný ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, keďže len vo vzťahu k nemu bolo podané odvolanie oprávnenou procesnou stranou – obžalovaným. Tým sa výrok o oslobodení spod skutku žalovaného ako prečin výtržníctva podľa 364 ods. 1 písm. a)

Tr. zákona na tam uvedenom skutkovom základe z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, sa stal právoplatným a krajský súd sa ním ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo, už zaoberať nemohol.

Odvolací súd následne skúmal či skutok, z ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného sa stal, je trestným činom, spáchal ho obžalovaný a či je tento za neho trestne zodpovedný.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, okresný súd v rámci riadneho procesného postupu uskutočnil dokazovanie v rozsahu potrebnom pre náležité objasnenie veci a to aj v zmysle pokynov krajského súdu uvedených v predchádzajúcich jeho zrušujúcich uzneseniach, avšak dospel k nesprávnym právnym záverom v posudzovanom prípade.

Ako to uviedol aj súd prvého stupňa, obžalovaný A. B. v prípade skutku kvalifikovaného obžalobou ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona sa vyjadril, že motívom jeho konania bola skutočnosť, že vyšetrovateľ PZ odmietol výsluch ním navrhovaných svedkov vo veci sp. zn. 2T/60/2006 proti čomu podal sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry v Humennom, ktorý mu oznámil, že vyšetrovateľ PZ nepostupoval správne a porušil zákon, keďže mal rozhodnúť podľa Trestného zákona a nie podľa zákona o priestupkoch. V decembri 2006 podal trestné oznámenie na predsedníčku Bytového družstva v H. a vyšetrovateľ mu dňa 18.12.2006 oznámil, že budú vypočutí ním navrhnutí svedkovia, účastníci členskej schôdze bytového družstva. Následne mu však oznámil, že nebudú vypočutí. V stave zúfalosti, keď mu prokurátor odmietol sťažnosť, zavolať na Prezídium PZ vo večerných hodinách po 20:00 hod. alebo po 21:00 hod. a to celkovo trikrát. Chcel sa spojiť s prezidentom PZ, F. G. a keďže operačný dôstojník Prezídia PZ mu odmietol poskytnúť k telefónu prezidenta PZ, tak sa rozhodol o svojich problémoch vyrozprávať operačnému dôstojníkovi. Operačného dôstojníka poprosil o pomoc, povedal mu, aké má problémy v H. s orgánmi činnými v trestnom konaní a že využil už všetky zákonné prostriedky. Povedal takisto, že ak sa rozhodne siahnuť si na život, tak zoberie život aj 100 alebo 150 ľuďom. Zdôraznil, že použil slovíčko „ak“, avšak on by sa tak nikdy nerozhodol a nepristúpil by k takémuto kroku. Operačný dôstojník mu oznámil, že ak má problém, tak za ním pošle hliadku PZ zo D.. V treťom telefonickom rozhovore povedal operačnému dôstojníkovi, že nie je nutné posielat' hliadku, že on sám pôjde v pondelok na políciu v H.. Telefonoval na Prezídium PZ z dôvodu, že ním navrhnutí svedkovia v trestnej veci Okresného súdu Humenné, sp. zn. 2T/60/2006, neboli vypočutí. V súvislosti s výrazom „zákon AK47 a granáty RG 4 a RG 5“ sa vyjadril, že v 90-tych rokoch vlastnil tri zbrane v legálnej držbe a z dôvodu finančnej núdze tieto zbrane predal. Pri každom telefonickom rozhovore zdôraznil, že využil všetky zákonné prostriedky, že sa obracia na Generálnu prokuratúru SR, pričom všetky veci končia na štátnych orgánoch v H.. Nepamätal si, že by v súvislosti s konaniami na Okresnom súde v Humennom tvrdil, aby sudcovia konali. Potvrdil, že povedal niečo v tom zmysle, že ak sa rozhodne zomrieť, tak zomrie 150 ľudí s ním. Potvrdil, že povedal, že urobí niečo dobré pre spoločnosť a vyčistí región H., ale pod podmienkou, že ak by sa rozhodol. Zdôraznil, že všetky orgány presúvali jeho žiadosti na príslušné štátne orgány v H.. Nepamätal si, že by v telefonátoch predniesol vyhrážky na orgány štátnej moci a justície alebo prokuratúry. Ohľadne vyjadrenia, že niečo vystrojil mal na myslí to, že vypustí mediálnu bombu. Poprel, že by sa v telefonátoch vyjadril, že v H. bude katastrofa. Po treťom telefonáte na Prezídium PZ prišla hliadka Obvodného oddelenia PZ zo D., ktorá ho zobrala do H. a dva dni ho držali v cele predbežného zadržania, keďže u neho doma hľadali zbrane. Obžalovaný sa vyjadril aj k obsahu jednotlivých telefonických hovorov. V ďalšom štádiu súdneho konania vo vzťahu k tomuto skutku trval na tom, že sa žiadneho trestného činu nedopustil. Zo skutku bol účelovo obvinený a to z dôvodu zaujatosti prokurátora, teda išlo o krivé obvinenie a jeho vyjadrenia sú vytrhnuté z kontextu. Obžalovaný opakovane pri týchto telefonických hovoroch prosil, aby mu pomohli, keďže obžalovaný sa sám nepovažuje za človeka, ktorý by vyskočil z okna, či skočil pod vlak, ako to urobili iní obyvatelia mesta H.. Obžalovaný si bol podľa svojich vlastných slov plne vedomý svojej trestnoprávnej zodpovednosti pri telefonickom rozhovore a zapamätal si skoro každé slovo. Bližšie obžalovaný rozviedol, že telefonoval príslušníkovi Krajského riaditeľstva Policajného zboru do S. a oznámil mu, že nie je z tých, čo by vyskočili z okna, alebo skočili pod vlak, ako sa to niekoľkokrát stalo v H.. Pri tomto telefonickom rozhovore obžalovaný použil výraz: „Ak by som sa rozhodol zomrieť, tak by som si zabezpečil zbierku zákonov AK 47 a RG4 a RG5 a urobil by som niečo dobré pre spoločnosť,“ teda zdôraznil, že použil slovo „ ak“ by sa rozhodol zomrieť. Obžalovaný poukázal na znenie druhého a tretieho telefonického hovoru, keďže na týchto nahrávkach sú len šumy, niečo nezrozumiteľné a teda nie sú tieto nahrávky zreteľné. Na konci druhého telefonického hovoru obžalovaný oznámil operačnému dôstojníkovi Krajského riaditeľstva Policajného zboru, či Prezídia Policajného zboru, že nie je potrebné posielat' hliadku Policajného zboru, lebo nehrozí žiadne nebezpečenstvo a že obžalovaný si nesiahne

na svoj život, keďže má rodinu, ktorá je zmyslom jeho života, na rozdiel od tých, ktorí si siahli na život. Obžalovaný oznámil teda operačnému dôstojníkovi, že v pondelok sa dostaví z obce C. na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Humenné a teda nie je potrebné za ním posielat' hliadku Policajného zboru. Obžalovaný svoje tvrdenie, že si bol vedomý svojej trestnoprávnej zodpovednosti vysvetľoval tak, že v čase, keď telefonoval na Prezídium Policajného zboru s tým, že by ho prepojili na Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Bratislava, si uvedomoval zmysel toho čo rozpráva, a bol si vedomý aj toho, že v prípade dopustenia trestného činu bude niesť trestnoprávnu zodpovednosť, teda obžalovaný podľa svojho vlastného vyjadrenia rozprával tak, aby neprekročil hranicu zákona a nenaplnil svojím konaním skutkovú podstatu žiadneho trestného činu. Obžalovaný ďalej vyjasnil aj to, že pri týchto telefonických hovoroch prosil o pomoc a teda nerobil nátlak na orgány verejnej moci. Obžalovaný tiež zvýrazňoval aj ten fakt, že telefonoval trikrát, pričom minimálne päťkrát uvádzal tomuto operačnému dôstojníkovi, že „prosím.“ Pokiaľ obžalovaný pri telefonických hovoroch použil výraz „mediálna bomba,“ obžalovaný zdôrazňoval, že tento výraz použil už predtým, nie priamo pri telefonických hovoroch na Policajný zbor, ale v prípade predchádzajúcich skutkoch.

Svedok Q. F. v súvislosti s preskúmaným skutkom na hlavnom pojednávaní uviedol, že dňa 24.08.2007 v čase približne okolo 22:00 hod. boli vyslaní operačným dôstojníkom do obce C. z dôvodu, že obžalovaný B. mal v uvedený deň volať na Policajné prezídium do S.. Spomenul si, že obžalovaný v telefonáte oslovil prezidenta PZ menom N. a pri telefonickom rozhovore uviedol, že už využil všetky zákonné prostriedky a teda, keď mu nikto nepomôže, tak urobí to, čo ešte Európa nevidela. Takisto povedal, že použil všetky zákonné prostriedky a je nútený použiť zákon AK47 a granáty RG4 a RG5. Nespomenul si, či obžalovaný spomínal, že s ním zomrú nejakí ľudia. Operačný dôstojník im prikázal spolu s kolegom B., aby obžalovaného predviedli na Obvodné oddelenie PZ Stakčín. Obžalovaný mal pozitívne alkoholické nápoje a domnieva sa, že u neho aj vykonali dychovú skúšku a to aj v ranných hodinách. Obžalovaný sa po príchode do obce C. správal normálne, nebol agresívny. Obžalovaný spomínal nejaké súdne spory s Bytovým družstvom v H. a uvádzal meno nejakej pani. Obžalovaný ďalej uviedol, že tesne pred telefonátom na Policajné prezídium mal na Okresnom súde Humenné nejaký konflikt a v súvislosti s tým volal na Policajné prezídium. Obžalovaný vyjadril nespokojnosť s postupom Okresného súdu Humenné.

Svedok N. B. uviedol, že spoločne so svedkom F. boli dňa 24.08.2007 vyslaní do obce C. operačným dôstojníkom z Policajného zboru z H., keďže obžalovaný telefonoval na Prezídium Policajného zboru v Bratislave, pri ktorom uviedol, že použije granáty a v H. zomrie 150 ľudí. Obžalovaný im na dotaz uviedol, že chcel hovoriť s p. G., vtedajším prezidentom Policajného zboru. Obžalovaný sa vyjadril, že je v krajnej núdzi a že keď mu nikto nepomôže, urobí niečo, čo Európa ešte nezažila. Obžalovaný spomenul zbrane AK47 a RG4 a RG5. Obžalovaného B. následne predviedli na Obvodné oddelenie PZ v obci Stakčín a následne odovzdali vyšetrovateľovi Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Humennom. S obžalovaným B. viac rozprával svedok F. Obžalovaný B. mal pozitívne alkoholické nápoje, ale nebol výrazne opitý. Obžalovaný sa sťažoval na Bytové družstvo v Humennom a následne aj na ostatné štátne orgány, ktoré nekonali v jeho veciach, pričom spomínal políciu aj prokuratúru. Obžalovaný nepôsobil agresívne.

Svedok P. T. k tomu istému skutku na hlavnom pojednávaní vypovedal, že do roku 2009 pracoval na operačnom stredisku vnútorného odboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru v H.. Na základe telefonického oznamu z Ústredného operačného strediska Kancelárie Prezidenta Policajného zboru, že im telefonoval obžalovaný B., vyslal hliadku z Obvodného oddelenia PZ Stakčín za účelom preverenia tohto oznámenia. Po zadržaní obžalovaného v obci C. bol obžalovaný odovzdaný vyšetrovateľovi PZ. Operačný dôstojník Ústredia Prezídia Policajného zboru mu oznámil, že obžalovaný spomínal zbrane AK47 ako aj granáty RG4 a RG5.

So súhlasom procesných strán bola prečítaná výpoveď svedka I. U. V. z prípravného konania, ktorý 24.08.2007 vykonával službu na Ústrednom operačnom stredisku Kancelárie PPZ v S., ako operačný dôstojník, ktorý prijal telefonické hovory od obžalovaného. Obžalovaný okrem iného pri prvom telefonáte uviedol, že mu ostáva jedno riešenie, požiadal viceprezidenta PZ, generálneho prokurátora písomne, ak nie zákon AK 47 a MG4 alebo RG5 ručné granáty a urobí to. O 21.25 obžalovaný znova volal a hovoril, urobte niečo, či chcete, aby vraždil, zabije 50 ľudí a potom si pustí guľu do hlavy. O 21.29 zase telefonoval, že ak nebude poriadok, ministrom vnútra a spravodlivosti a generálnemu prokurátorovi poslal list a ak nebudú konať, bude konať on, prisahá bohu, ak sa mu rozsype rodina, to ešte nevideli

taký cirkus a on ukáže niečo, čo sa ešte v Európe nestalo. Keď sa rozhodne v H. zomrie 150 ľudí minimálne. Predmetom ich 3 hovorov bola skutočnosť, že súdy, prokuratúra a polícia v H. nekonajú vo veci ohľadom jeho bytu a bytového družstva v H. a podplácania na bytovom družstve a súde a sťažností, ktoré podával. Ohľadne rozhodnutí súdu sa z krajského súdu a prokuratúry vracali späť a rozhodovali ľudia, voči ktorým namietal zaujatosť.

Taktiež boli zabezpečené prepisy záznamov hovorov s obžalovaným A. B. a Ústredným operačným strediskom Kancelárie Prezidenta Policajného zboru zo dňa 06.09.2007 Č.p.:PPZ-227-5/KA-UOS-2007. Prepis prvého rozhovoru zo dňa 24.08.2007 o 21:16 hod. mal dĺžku 15 minút 39 sekúnd na linke 44300, prepis druhého rozhovoru zo dňa 24.08.2007 o 21:58 hod. mal dĺžku 12 minút a 30 sekúnd na linke 44300, prepis tretieho rozhovoru dňa 24.08.2007 o 22:13 hod. s dĺžkou 18 min, a 57 s., pokračovanie prepisu tretieho rozhovoru zo dňa 22.04.2007 o 22:13 hod., ktorý pokračoval od 13 min. 27 s.

Podľa znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava č. p.: PPZ-7963/KEÚ-BA-EXP-2007 pri overovaní správnosti prepisu s označením príloha č. 1 bolo zistené, že vyhotovený prepis neobsahuje veľa nezrozumiteľných slov, ktoré sa nachádzajú v príslušnej nahrávke rozhovoru. Tento prepis bol doplnený a opravený. Vzhľadom na uvedené, bude správnosť zvyšných pôvodných prepisov overená až po predložení korigovaných a doplnených verzií, pričom tieto boli doplnené iba o časti označené ako „nerozumieť,“ príp. „nezrozumiteľné“. Korigovanie a doplnenie prepisov bolo vyznačené tučným písmom. Súčasťou tohto znaleckého posudku sú prepisy všetkých troch hovorov obžalovaného dňa 24.08.2007 na Ústredné operačné stredisko Kancelárie Prezidenta Policajného zboru SR. Zároveň boli oboznámené vyššie uvedené prepisy týchto telefonických hovorov ako aj boli prehraté na technickom zariadení.

Podľa zápisu o dychovej skúške obžalovaný dňa 25.08.2007 v čase o 00:19 hod. mal v dychu 0,85 mg alkoholu na liter vychovaného vzduchu (1,77 promile alkoholu v krvi).

Správne pritom okresný súd konštatuje, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu útoku na orgán verejnej moci v zmysle ust. § 322 ods. 1, či už v písm. a) Tr. zákona, alebo prípadne aj v písmene b) citovaného ustanovenia, sa vôbec nevyžaduje, aby mal páchatel' skutočný úmysel vyhrážku aj reálne vykonať a takisto nie je potrebné, aby takáto vyhrážka bola objektívne spôsobilá vyvolať aj u adresáta obavu z jej možného uskutočnenia. Rozhodujúce je pritom to, aby vyhrážka smerujúca voči orgánu verejnej moci bola vážne mienená a bola vykonaná v úmysle pôsobiť na výkon právomoci alebo pre výkon právomoci orgánu verejnej moci.

Ustanovenie § 322 Tr. zákona totiž poskytuje ochranu výkonu právomoci, nie samotnej právomoci abstraktne. Z toho vyplýva, že konanie páchatel'a, pokiaľ má naplniť znaky uvedené v § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, musí mať nejaký, hoc aj len sprostredkovaný či nepriamy vzťah k výkonu právomoci, teda k takej právomoci, ktorá má byť za daných okolností reálne vykonávaná a ktorej výkon má byť za daných okolností reálne ovplyvnený konaním páchatel'a. Vyhrážanie je psychické pôsobenie na vôľu človeka. Vyhrážka môže byť adresovaná nielen štátnemu orgánu a jeho členom ako celku, ale i jeho jednotlivému pracovníkovi či inej osobe a musí byť prostriedkom pôsobenia na výkon právomoci orgánu verejnej moci. Páchatel' musí konať/pôsobiť na výkon právomoci takéhoto orgánu, teda v úmysle postihnúť štátny orgán preto, že svoju právomoc vykonal. Ujma, ktorou páchatel' hrozí, nemusí hroziť bezprostredne, postačuje vyhrážka konaním s následkami vzdialenými. Vyhrážka musí byť mienená vážne a prednesená takým spôsobom, aby bola objektívne spôsobilá vyvolať obavu, že páchatel' splní to, čím sa vyhráža. Je nerozhodné/nepodstatné, či páchatel' mal skutočne úmysel vyhrážku splniť a či v konkrétnom prípade bola spôsobilá u poškodeného vyvolať dôvodnú obavu z jej uskutočnenia. Či je vyhrážanie schopné v inom vzbudiť dôvodnú obavu, je potrebné posúdiť so zreteľom ku všetkým konkrétnym okolnostiam prípadu, najmä k povahe vyhrážky, k fyzickým a charakterovým vlastnostiam páchatel'a v zrovnaní s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodeného, k ich vzájomnému vzťahu a atď. Nevyžaduje sa, aby ten, komu je vyhrážané sa, bol osobne prítomný. Stačí pokiaľ je vyhrážka adresovaná poškodenému takým spôsobom, že páchatel' si je vedomý toho, že sa poškodený o nej dozvie, napr. prostredníctvom ďalšej osoby, telefonicky, dopisom a pod.

Aj krajský súd má za to, že z výpovede svedka I. V. z prípravného konania, v súlade so zabezpečenými zvukovými nahrávkami v podobe viacerých telefonických hovorov na Prezídium PZ je zrejmé, že minimálne u tohto svedka ako u osoby, ktorá prijala telefonické hovory, tieto vyjadrenia obžalovaného

vyvolali dôvodnú obavu z možného uskutočnenia týchto vyhrážok a že takéto výhražné slovné prednesy volajúceho, teda obžalovaného, považoval tento svedok za prednesené vážne. Tento svedok totiž pri týchto telefonických hovoroch oznámil aj obžalovanému, že za ním vyšle hliadku PZ. Pri posudzovaní naplnenia zákonných znakov stíhaného trestného činu nemožno opomenúť aj tú závažnú okolnosť, že obžalovaný netelefonoval na Prezídium PZ jedenkrát, ale niekoľkokrát, konkrétne v celkovom počte trikrát, a že sa vyhrážal usmrtením bližšie neurčenému počtu obyvateľov v meste H., a to práve v súlade s výkonom právomoci vyššie zmienených štátnych orgánov. Na posúdenie vážnosti daného prejavu obžalovaného mala nepochybne vplyv aj tá okolnosť, že obžalovaný takéto vyjadrenie nepredniesol pred osobou jemu známou, ktorá by prípadne mohla takýto prejav obžalovaného považovať za nie myslený vážne, teda humorne, ale takéto slovné vyjadrenie predniesol obžalovaný pred jemu neznámym príslušníkom PZ vykonávajúcim jeho služobnú činnosť. Danému útoku na orgán verejnej moci predchádzala dlhodobá nespokojnosť až stav zúfalstva obžalovaného, ktorý pramenil z nespokojnosti obžalovaného zo spôsobu postupu orgánov verejnej moci pri vybavovaní viacerých jeho sťažností či podnetov, ktorými sa domáhal prešetrenia postupov nižších orgánov pri vybavovaní jeho sťažností či podaní. Obžalovaný už v pôvodnom štádiu súdneho konania tvrdil, a opakovane to zdôrazňoval aj v ďalšej fáze konania pred súdom, že jeho zámerom bolo docieľiť, aby orgány na najvyššej úrovni sa jeho podnetmi či žiadosťami zaoberali a vo veci konali. Nie je pritom rozhodujúca tá okolnosť, či samotný obžalovaný si uvedomoval závažnosť svojich slovných výrokov a teda, či sa domnieval, že ním prednesené slovné vyjadrenie aj reálne môže naplniť skutkovú podstatu nejakého a prípadne aj akého konkrétneho trestného činu. Smerodajná je pritom tá skutočnosť, či sú naplnené všetky, teda ako objektívne, tak aj subjektívne znaky toho – ktorého trestného činu.

Vychádzajúc z uvedeného preto aj odvolací súd v zhode s okresným súdom dospel k názoru, že obžalovaným prednesené slovné vyjadrenie, ktorými sa vyhrážal usmrtením bližšie neurčenému počtu osôb z prostredia orgánov činných v trestnom konaní, prokuratúry a súdov, boli obžalovaným mienené vážne a boli vykonané s úmyslom pôsobiť na výkon orgánu verejnej moci. Tieto slovné vyhrážky mali byť obžalovaným pritom prezentované vo všetkých troch telefonických hovoroch uskutočnených na Prezídium PZ. Súčasne ani krajský súd nemal za to, že by závažnosť takéhoto konania obžalovaného bola nepatrná, a to s ohľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolností, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, tak ako to predpokladá ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona. Zámerom obžalovaného bolo docieľiť činnosť príslušných orgánov verejnej moci v jeho právnych veciach a to aj pod vyhrážkou usmrtenia bližšie nekonkretizovaných ľudí aj z tohto prostredia.

Všetky takto vykonané dôkazy spoľahlivo preukazujú, že preskúmaný skutok sa stal, tento skutok spáchal obžalovaný, ktorý ani nepoprel, že telefonoval na Prezídium Policajného zboru v Bratislave a že tento skutok napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Prvostupňový súd následne v ďalších častiach svojho odôvodnenia sa detailne zaoberal aj otázkou trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného a jeho ne/príčetnosti, vychádzajúc pritom zo záverov znaleckých posudkov, a to len tých, ktoré mohli byť procesne použiteľné, pričom mal za to, že u obžalovaného nebolo možné jednoznačne ustáliť, že by tento v čase spáchania tohto skutku bol vyslovene nepríčetný, a teda tým bola odstránená pochybnosť, ohľadom príčetnosti obžalovaného v čase spáchania súdneho skutku.

Krajský súd na základe preskúmania a vzájomného zhodnotenia vykonaných dôkazov, berúc do úvahy zásadu zákazu zmeny k horšiemu vyjadrenú v ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku (druhá veta - V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného), za ktorú je nutné považovať každú zmenu v ktoromkoľvek výroku, pokiaľ zhoršuje situáciu obžalovaného a priamo sa ho dotýka a môže sa prejaviť v skutkových zisteniach, v právnej kvalifikácii, v druhu a výmere trestu, v druhu a forme ochranného opatrenia a podobne, sa nemohol stotožniť s tvrdením prvostupňového súdu o vine obžalovaného. Súd rozhodujúci o odvolaní, ani súd, ktorému vec bola prikázaná, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, nemôže zmeniť rozhodnutie v neprospech osoby, ktorá ako jediná podala odvolanie. Uvedené platí tak priamo v odvolacom konaní ako i v nasledujúcom konaní po zrušení napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci na nové konanie a rozhodnutie. Predpokladom uplatnenia tohto princípu je, že sa ohľadom takejto osoby vedie odvolacie konanie výhradne v jeho prospech.

V neprospech obžalovaného je rozsudok zmenený, ak dôjde k akejkoľvek zmene a v ktoromkoľvek výroku rozsudku, a to v tom smere, že zhoršuje postavenie obžalovaného.

Ako to už bolo konštatované vyššie, vzhľadom na dve predchádzajúce zrušujúce uznesenia krajského súdu, v tejto veci ide v poradí o tretie rozhodnutie okresného súdu.

Súd prvého stupňa pritom prvýkrát rozhodol rozsudkom dňa 28. marca 2013, ktorým obžalovaného vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovaného ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. d) Tr. poriadku z dôvodu, že obžalovaný nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný. Voči tomuto výroku podal odvolanie iba obžalovaný, ktorý sa domáhal oslobodenia spod tohto skutku z dôvodu uvedenom v § 285 písm. a) Tr. poriadku (nebolo dokázané, že skutok sa stal, pre ktorý je obžalovaný stíhaný). Pre úplnosť je potrebné uviesť, že prokurátor podal odvolanie len vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovaného ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona (tento bol okresným súdom tiež oslobodený ale podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku –skutok nie je trestným činom), pričom sa dožadoval zmeny rozhodnutia v tom smere, aby bol obžalovaný aj pre tento skutok oslobodený spod obžaloby, avšak podľa § 285 písm. d) Tr. poriadku. Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.10.2013 č.k. 4 To 29/2013-605 bol prvostupňový rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), Tr. poriadku zrušený v celom rozsahu a vec vrátená súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

V poradí druhý rozsudok prvostupňového súdu zo dňa 02. júla 2014 bol obžalovaný opätovne oslobodený vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovaného ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podľa § 285 písm. d) Tr. poriadku. Tak ako v prvom prípade, proti tomuto výroku podal odvolanie znova iba obžalovaný, ktorý sa opätovne domáhal oslobodenia spod tohto skutku z dôvodu uvedenom v § 285 písm. a) Tr. poriadku. Prokurátor podal znova odvolanie len vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovaného ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a dožadoval sa zmeny rozhodnutia v tom smere, aby bol obžalovaný aj pre tento skutok oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. d) Tr. poriadku. Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.06.2015 č.k. 4To/9/2013-681 bol prvostupňový rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), Tr. poriadku opätovne zrušený v celom rozsahu a vec vrátená súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

V poradí tretím rozsudkom bol ale už obžalovaný okresným súdom za skutok žalovaný ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona uznaný za vinného, pričom došlo k upusteniu od potrestania. Je pritom zjavné, že takto súd prvého stupňa postupovať nemohol, pretože ako v prvom tak aj v druhom zrušenom rozsudku okresného súdu bol obžalovaný 2 krát oslobodený spod obžaloby pre tento skutok -útok na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Tr. zákona z dôvodu uvedenom v § 285 písm. d) Tr. poriadku, pričom prokurátor voči tomuto výroku ani raz odvolanie nepodal (podal ho iba obžalovaný vo svoj prospech). Aj keď v terajšom konaní podľa názoru prvostupňového súdu u obžalovaného nebolo možné jednoznačne ustáliť, že by tento v čase spáchania tohto skutku bol vyslovene nepríčetný, čím bola odstránená pochybnosť, ohľadom príčetnosti obžalovaného, a preto ho uznal za vinného, takto rozhodnúť nemohol práve z dôvodu zákazu zmeny k horšiemu uvedenom v § 322 ods. 3 Tr. poriadku.

Z uvedeného dôvodu krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v časti, ktorou bol obžalovaný uznaný za vinného a rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. d) Tr. poriadku. Na tomto mieste pritom odvolací súd už nebude polemizovať s diametrálne odlišnými závermi znaleckých posudkov spracovaných znalcami I. S., I. a I. M. I. B., I. a v znaleckom posudku vypracovaného Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, I. I. a PhDr. Mathém, PhD. (detailne uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku), keďže by to nič nezmenilo na jeho právnom závere o dôvode, pre ktorý bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby. Odvolací súd mal na základe vyššie uvedených dôkazov za preukázané, že skutok sa stal, spáchal ho obžalovaný a tento je trestným činom, pretože nie je vôbec pochybné to, aby obžalovaný 3 krát telefonoval na operačné stredisko polície, o čom svedčí jednak priznanie obžalovaného, že telefonoval, výpovede hore uvedených svedkov - policajtov, ako aj zvukové záznamy a k nim vyhotovené prepisy hovorov. Taktiež hore uvedené skutočnosti odôvodňujú, prečo je potrebné skutok považovať za trestný čin. Aj napriek rozsiahlemu zdôvodneniu, prečo okresný súd považoval obžalovaného za príčetného, ako to už krajský súd uviedol vyššie, nebolo možné uznať obžalovaného za vinného zo skutku, za ktorý bol dva krát síce neprávoplatne oslobodený spod obžaloby, pretože nebol pre nepríčetnosť trestne zodpovedný, keďže odvolanie voči tomuto výroku podal iba

obžalovaný (zákaz reformatio in peius). Absentuje preto odvolanie prokurátora už v prípade prvého vyneseného rozsudku, podaného v neprospech obžalovaného, ktorým by sa domáhal uznania viny, a to aj napriek skutočnosti, že bol až dva krát zrušený prvostupňový rozsudok v celom rozsahu, aby mohol byť obžalovaný uznaný za vinného pre tento skutok. Zásada zákazu reformatio in peius (zmeny k horšiemu) je zakotvená preto, aby nevznikla obava obvineného napadnúť rozsudok odvolaním, aby sa napravili chyby bez toho, aby hrozilo nebezpečenstvo preňho, že sa jeho postavenie zhorší.

K jednotlivým odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd poukazuje na vyššie rozvedené úvahy, ktorými sa riadil pri svojom rozhodovaní, pričom tieto boli skoro všetky uplatnené už aj v konaní pred okresným súdom, s ktorými sa tento logicky a argumentačne presvedčivo vypořiadal. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľov dospel k odlišnému záveru. Všetky uskutočnené dôkazy ale odvolací súd náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k vyššie uvedeným skutkovým a právnym záverom, ktoré podľa jeho názoru už plne zodpovedajú výsledkom súdneho konania. Je tiež potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne, avšak tento ho nesprávne právne posúdil, keď nerešpektoval hore uvedenú zásadu zákazu zmeny k horšiemu, čo bolo zo strany krajského súdu v rámci odvolacieho konania napravené.

Pokiaľ ide o samotnú požiadavku obhajoby na zastavenie trestného stíhania obžalovaného z dôvodu neprimeranej dĺžky trestného konania (teda pre existenciu prieťahov v konaní), tak takémuto návrhu nemožno podľa názoru krajského súdu vyhovieť a na vydanie takéhoto uznesenia nie je daný zákonný podklad. Je nesporné, že v súčasnosti existuje už k tejto otázke pomerne bohatá rozhodovacia činnosť, pričom aj Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach už dlhšiu dobu konštatuje, že zastavenie trestného stíhania obvineného pre prieťahy v konaní je bez ďalšieho nezákonné a neprijateľné. Hoci v praxi boli síce zaznamenané aj také rozhodnutia, ktoré možnosť zastavenia trestného stíhania pre vznik prieťahov na strane štátu pripustili (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.10.2008 pod sp. zn. 3 Tost 13/2008), avšak išlo skôr o ojedinelé rozhodnutia, ktoré neboli prijaté vo forme judikátu - stanoviska, pričom tieto boli neskoršou rozhodovacou činnosťou prekonané. Naproti tomu z Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.03.2010 pod sp. zn. 5 To 14/2009 uverejnený v Zbierke č. 1/2011 výslovne vyplýva, že nápravu porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote vo forme zastavenia trestného stíhania ESLP z čl. 6 Dohovoru v žiadnom prípade zo svojich rozhodnutí nevyvodil. V nadväznosti na vyššie uvedené možno preto zhrnúť, že zastavenie trestného stíhania obžalovaného len pre tú skutočnosť, že vec nebola prejednaná a rozhodnutá v primeranej lehote, nemá v súčasnosti v podmienkach slovenskej právnej úpravy svoje vyjadrenie, a preto ani opodstatnenie. Napokon obžalovanému bolo z dôvodu porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote Ústavným súdom SR v jeho náleze sp. zn. II. ÚS 192/2021-72 zo dňa 30.09.2021 priznané finančné zadosťučinenie vo výške 1.500,- Eur, čo možno pokladať za dostatočnú kompenzáciu porušenia týchto jeho práv.

Z týchto dôvodov Krajský súd v Prešove rozhodol spôsobom ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasný

Poučenie:

Poučenie: Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je

prípustný.